

DON'T YOU CRY © 2016 by Mary Kyrychenko

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

carte@hergbenet.ro

Foto copertă: © Vladimir Voronin | Adobe®

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KUBICA, MARY

Să nu plângi! / Mary Kubica; trad. din limba engleză de Laura Nureldin. – București : Editura Herg Benet, 2019

ISBN 978-606-763-232-3

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

SĂ NU PLÂNGI!

MARY
KUBICA

Traducere din limba engleză de
LAURA NURELDIN

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2019

QUINN

ACUM, CÂND MĂ UIT în urmă, ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că ceva nu era în regulă. Zgomotul asurzitor din toiul nopții, fereastra deschisă, patul gol. Mai târziu, mi-am pus nepăsarea pe seama unei serii de lucruri, de la o durere de cap și oboseală, până la prostie crasă. Și totuși. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că ceva nu era în regulă.

MĂ TREZEȘTE CEASUL deșteptător. Ceasul deșteptător al lui Esther, care țârâie de la două camere distanță.

— Oprește-l, mormăi eu și-mi pun perna în cap.

Mă întorc pe burtă și mă strecor sub o a doua pernă ca să amortizez sunetul, ba chiar îmi trag și pilota peste cap.

N-am eu norocul ăsta. Îl aud în continuare.

— Fir-ar să fie, Esther!

Arunc cu picioarele pilota de pe pat și mă ridic. Lângă mine, foșnete nemulțumite, ochi închiși și mâini care pipăie în jur să-și recupereze pilota, un oftat nervos. Deja, gustul alcoolului de noaptea trecută îmi urcă prin măruntaie, ceva numit *cranberry smash*, un *bourbon sour* și un *ice tea Tokyo*. Camera se-nvârte cu mine ca un carusel și îmi revine brusc în minte imaginea mea, fâțându-mă

pe ringul de dans infect, cu un un tip pe nume Aaron sau Darren sau Landon sau Brandon. Același tip care m-a întrebat dacă putem împărți un taxi spre casă, același tip care încă zace în patul meu în vreme ce îl zgâlțâi ușor și-i spun că trebuie să plece, smulgându-i pătura din mână.

Îi trag una-n coaste:

— Colega mea de apartament s-a trezit. Trebuie să pleci.

— Ai o colegă de apartament? Întreabă el și se ridică în fund, încă semi-adormit.

Se freacă la ochi și atunci văd, în lumina slabă a unui felinar de pe stradă care se strecoară prin geam și cade de cearșafurile mototolite: e de două ori mai mare decât mine, ca vârstă. Părul care părea castaniu în lumina ce-țoasă din bar – și după o cantitate zdravănă de alcool – e un soi de cărunț cenușiu. Gropițele nu-s deloc gropițe, ci cute de expresie. Riduri.

— Fir-ar să fie, Esther, mormăi eu iarăși.

Știu că, în scurt timp, bătrâna doamnă Budny de dedesubt o să-nceapă să bată în tavan cu coada mopului, ca să ne facă să-ncețăm cu gălăgia.

— Trebuie să pleci, îi zic iar, și el pleacă.

Urmez sunetul până în camera lui Esther. Ceasul deșteptător zbârânie ca o cicadă. Merg bombănind, cu o mână pe peretele holului întunecat. Mai e o oră până să răsară soarele. Nu e nici măcar 6. Alarma lui Esther urlă la ea așa cum face în fiecare duminică dimineață. E vremea să se pregătească să meargă la biserică. Esther, cu vocea ei blândă, ca un clopoțel de argint, cântă în fiecare duminică în corul Bisericii Catolice din Catalpa de când o știu. Sfânta Esther, așa-i zic eu.

Când intru în dormitorul lui Esther, primul lucru care-mi atrage atenția e frigul. Aerul rece, de noiembrie, intră în rafale pe fereastră. Un teanc de hârtii de pe biroul

ei – fixate bine cu un manual greu: *Introducere în terapia ocupațională* – fâlfâie în curentul de aer și face zgomot. Geamul e înghețat la interior, iar condensul curge în firicele pe ramă. Fereastra e ridicată cu totul. Plasa din fibră de sticlă e scoasă și pusă cu grijă pe podea.

Mă aplec pe pervaz, să văd dacă Esther e acolo, pe scara de incendiu, dar lumea de afară – sau, cel puțin, lumea din micul nostru cartier rezidențial din Chicago – e tăcută și întunecată. Mașinile parcate stau cumiți pe marginea străzii, tapetate cu ultima rundă de frunze lepădate de copacii din apropiere. Promoroaca acoperă mașinile și iarba îngălbenită care se ofilește rapid; va muri curând. Din coșurile de pe acoperișurile caselor din apropiere ies vâlătuci de fum care se risipesc în văzduhul dimineții. Totul doarme pe *Farragut Avenue*, în afară de mine.

Scara de incendiu e goală; Esther nu e acolo.

Mă întorc cu spatele spre fereastră și văd așternuturile lui Esther pe podea, o cuvertură portocaliu aprins și un pled subțire, bleu.

— Esther?

Mă mișc prin dormitorul înghesuit în care cu greu încape patul dublu al lui Esther. Mă împiedic de unorman de haine aruncate pe jos, iar picioarele mi se încurcă într-o pereche de jeanși.

— Hai, trezirea, spun eu și lovesc cu palma ceasul deșteptător, ca să-l reduc la tăcere.

Dar pornesc din greșeală radioul și încăperea se umple de hărmălaie, când vocea realizatorului de matinal se suprapune cu bâzâitul alarmei.

Îmi pierd răbdarea:

— Fir-ar să fie! Esther!

Abia când ochii mi se obișnuiesc cu întunericul din cameră, îmi dau seama: Sfânta Esther nu e-n patul ei.

Reușesc, în cele din urmă, să opresc alarma și aprind veioza; mă strâmb când lumina puternică îmi accentuează durerea de cap, efect secundar al nopții de dezmăț. Mă mai uit o dată, să mă asigur că n-am trecut cumva cu privirea peste Esther, verific sub grămada de pături de pe podea. În timp ce fac asta realizez că e ridicol, dar tot o fac. Mă uit și-n dulap; mă uit și-n baie, unde ochii mei trec în revistă colecția impresionantă de produse cosmetice exagerat de scumpe pe care le împărțim, împrăștiate aiurea pe măsuta de toaletă.

Dar Esther nu e nicăieri.

Deciziile inteligente nu sunt punctul meu forte. Ci al lui Esther. Poate că de asta nu vreau să sun imediat la poliție, pentru că Esther nu e aici ca să-mi spună s-o fac. Sincer, totuși, primul lucru care-mi vine în minte nu e că Esther a pățit ceva. Nu e nici al doilea, nici al treilea lucru la care mă gândesc, așa că mă las doborâtă de mahmureală, închid fereastra și mă-ntorc în pat.

Când mă trezesc a doua oară, e trecut de ora zece. Soarele e sus și, pe *Farragut Avenue*, oamenii se duc și se-ntorc de la cafenele și patiserii ca să ia micul dejun sau prânzul, sau ce-o mânca și o bea lumea la 10 dimineața. Sunt înfolfiți în geți groase și paltoane de lână, cu mâinile îndesate în buzunare și capetele acoperite. Nu trebuie să fii vreun geniu ca să-ți dai seama că e frig.

Eu, însă, stau pe micuța canapea din living – cea în culoarea petalelor de trandafir – și aștept ca Sfânta Esther să apară cu o cafea cu nucă și cu o chiflă. Pentru că așa face în fiecare duminică, după ce cântă în corul bisericii. Vine acasă cu o cafea și o chiflă pentru mine și stăm și mâncăm la măsuta din bucătărie, și vorbim despre orice, de la copiii care au plâns cât a durat slujba, la partitura pe care a pierdut-o dirijorul corului sau la te miri

ce drăcovenie am făcut eu în noaptea precedentă: că am băut prea mult, că am adus acasă vreun tip pe care-l cunoscușem atunci, un bărbat fără chip pe care Esther nu-l vede niciodată, dar îl aude prin pereții subțiri ca hârtia ai apartamentului nostru.

Aseară am ieșit, dar Esther n-a venit cu mine. Voia să stea acasă și să se odihnească. Zicea că e răcită dar acum, dacă mă gândesc, realizez că nu dădea niciun semn că ar fi bolnavă – nu tușea, nu strănuta, nu-avea ochii apoși. Era pe canapea, sub pătură, îmbrăcată în pantalonii ei co-mozi de pijama, cei din bumbac.

Vino cu mine, o implorasem eu. Se deschisese un bar nou pe *Balmoral* și amândouă muream să mergem acolo; era un bar d-ăla șic, cu lumină difuză, unde se servește doar martini.

Vino cu mine, am implorat-o, dar a zis nu.

Aș fi moartea distracției, Quinn, a răspuns ea. *Du-te fără mine. O să te simți mai bine așa.*

Vrei să rămân acasă cu tine? Am întrebat, dar nu prea convingător. *Comandăm ceva de mâncare*, am mai zis, dar nu voiam să comand mâncare acasă. Eram îmbrăcată cu o rochiță nouă, baby-doll, aveam tocuri, eram coafată, machiată. Ba chiar mă și răseseam pe picioare pentru ocazia asta; în niciun caz n-aveam de gând să rămân acasă. Dar măcar m-am oferit.

Esther a zis că nu, că să ies fără ea și să mă distrez.

Și exact asta am făcut. Am ieșit fără ea și m-am distrat. Dar nu m-am dus la barul ăla. Nu, am zis că trebuie păstrat pentru altă dată, când Esther și cu mine o să ieșim împreună. Am ajuns într-un club amărât de karaoke, unde am băut prea mult și de unde am plecat acasă cu un străin.

Când am ajuns, Esther era în pat, cu ușa închisă. Sau

...așa am crezut atunci: și cărți

Dar acum, când stau pe canapea și mă gândesc la cele întâmplate în dimineața asta, nu pot să nu mă-ntreb: ce putea s-o facă pe Esther să dispară pe ieșirea de incendiu?

Mă gândesc întruna, dar în minte îmi vine un singur lucru: imaginea lui Romeo și a Julietei, faimoasa scenă a balconului, când Julieta își declară iubirea pentru Romeo de la balconul casei sale (și cam asta e tot ce-mi aduc aminte din ce am învățat la liceu; asta și faptul că un tub de pix este cea mai bună armă ca să tragi cu cocoloașe de hârtie).

De asta a ieșit Esther pe geam în toiul nopții? Pentru un *tip*?

Desigur, la finalul acelei povești, Romeo se otrăvește, iar Julieta se înjunghie cu un pumnal. Am citit cartea. Mai mult chiar, am văzut și filmul, o adaptare făcută în anii '90, cu Claire Danes și Leonardo DiCaprio. Știu cum se termină: Romeo bea otravă și Julieta își zboară creierii cu pistolul lui. Sper că povestea lui Esther are un final mai bun decât povestea lui Romeo și a Julietei.

Deocamdată nu pot decât să aștept, așa că stau pe canapeaua roz și mă holbez la masa goală din bucătărie; aștept ca Esther să vină acasă, indiferent dacă și-a petrecut noaptea în pat sau s-a târât afară pe fereastră de la etajul trei. Nici nu contează. Încă aștept, în pijama – o bluză de bumbac, cu nasturi, pantaloni scurți ecosez și o pereche de papuci-șosetă din lână, în care etichetele picioarelor mele par chiar drăguțe – aștept să-mi vină cafeaua și chifla. Dar azi nu apar, iar eu dau vina pe Esther pentru asta, pentru faptul că, azi, va trebui să funcționez fără mic dejun și fără cafea.

PE LA AMIAZĂ, fac ce ar face orice adult care se respectă:

comand de la *Jimmy John*. Durează vreo patruzeci și cinci de minute să-mi vină sandvișul cu piept de curcan, timp în care ajung să cred că stomacul meu a-nceput să se digere singur. Au trecut vreo paisprezece ore de când am mâncat ceva și, cu tot alcoolul pe care l-am băut, cred că mi se umflă burta ca acelor copii subnutriți pe care-i vezi la televizor.

Nu am energie. Moartea e iminentă. S-ar putea ca viața să mi se sfârșească aici.

Chiar atunci aud soneria de la parter și sar în picioare. Mâncarea! Îl întâmpin la ușă pe băiatul de la *Jimmy John* și-i dau bacșișul, câțiva dolari amărâți pe care am reușit să-i găsesc într-un plic lăsat de Esther într-un sertar de la bucătărie și pe care scrie *Chirie*.

Îmi mănânc prânzul aplecată deasupra măsuței de cafea cu aspect industrial, din fier, apoi fac ce ar face orice ființă umană care se respectă atunci când colega ei de apartament a dispărut în misiune. Mă apuc de scormonit. Intru în camera lui Esther fără nicio umbră de regret sau de vinovăție.

Camera lui Esther e mai mică decât a mea, cam cât o cutie mare de frigider. Patul dublu ocupă aproape tot spațiul, așa că abia dacă mai ai pe unde să calci, pe lângă pereții calcio vecchio. Asta obții în Chicago, pentru o mie o sută de dolari pe lună: pereți calcio vecchio și o cutie de frigider.

Trec pe lângă pat și mă-mpiedic de așternuturile de pe jos, de pe parchetul zgâriat, și mă uit afară, la ieșirea de incendiu – o adunătură de scări și platforme de oțel care trec pe lângă fereastra lui Esther. Când ne-am mutat aici, cu ani în urmă, glumeam pe seama faptului că da, camera ei e mai mică, dar cu scara de incendiu la geam, ea ar supraviețui dacă întreaga clădire ar fi mistuită de flăcări

Într-o zi. Nu mă deranja asta. Și, sincer, nici acum nu mă deranjează, pentru că am în camera mea nu doar un pat și o comodă, dar am chiar și un fotoliu-scoică. Iar clădirea n-a luat foc nici măcar o dată.

Din nou mă întreb ce mama dracului putea s-o facă pe Esther să iasă pe scara de incendiu în toiul nopții. Ce-avea ușa de la intrare? Nu e ca și cum aș fi îngrijorată; chiar nu sunt. Esther a mai ieșit pe scara aia. Obişnuiam să stăm acolo, afară, să ne holbăm la lună și stele și să bem cocktail-uri de parcă am fi stat într-un balcon, nu cu picioarele bălângându-se deasupra unui gang infect, tipic pentru Chicago. Într-un fel, devenise obiceiul nostru – ne așezam pe grilajul incomod de oțel care alcătuieste scara aia de incendiu împuțită, ne împărtășeam visuri și secrete și simțeam fiarele alea cum ni se înfig în carne până când ne amorțeau fundurile.

Dar, chiar dacă a fost acolo azi noapte, Esther cu siguranță nu mai e pe scara de incendiu acum.

Unde ar putea fi?

Arunc o privire în dulapul ei. Cizmele ei preferate nu mai sunt; zici că s-a încălțat, a deschis geamul și a ieșit pe acolo înadins.

Da, îmi spun eu. Exact asta a făcut. Iar această presupunere mă liniștește, mă face să cred că Esther n-a pățit nimic. *N-a pățit nimic*, îmi spun.

Dar totuși. De ce?

Mă uit pe geam, la după-amiaza liniștită. Zvâcnirea dată de cafeaua de dimineață a făcut loc unei deficiențe acute de cafeină; nu se vede nimeni pe stradă. Îmi închipui jumătate dintre locuitorii orașului așezați în fața televizoarelor, uitându-se cum cei de la *Bears* își mai trec în palmares o înfrângere răsunătoare.

Atunci mă întorc cu spatele la ieșirea de incendiu și

încep să cotrobăi prin camera lui Esther. Găsesc un pește de acvariu care trebuie hrănit. Un morman de rufe murdare care se revarsă dintr-un coș de plastic din dulap. Jeanși mulați. Colanți. Colanți de jeans. Sutiene și lenjerie de mamaie. Un teanc de furouri albe, împăturite cu grijă și puse lângă coșul de rufe. Un flacon de ibuprofen. O sticlă de apă. Manuale de facultate puse într-o piramidă uriașă lângă biroul ei de la IKEA, plus manualul pus pe birou ca să țină la un loc diverse hârțoage. Ating mânerul unui sertar, dar nu-l deschid. Cumva, mi se pare că asta ar fi o nesimțire mai mare decât să scormonesc, pur și simplu, prin obiectele de pe birou: laptopul, iPod-ul, căștile ei și tot felul de alte chestii.

Pe perete descopăr, fixată cu o pioneză, o poză cu Esther și cu mine, făcută anul trecut. Era de Crăciun; ne-am așezat amândouă în fața brăduțului nostru artificial și ne-am făcut un selfie. Zâmbesc amintirii și mă gândesc cum am mers, Esther și cu mine, prin nămeți, ca să luăm pomul ăla. În poză, Esther și cu mine stăm lipite una de alta, cu crengile pomului înfipite în cap și cu beteala lipită de haine. Bradul e al lui Esther; îl ține într-o magazie închiriată aici, pe stradă; de fapt, e o boxă de doi pe trei unde, pentru șaizeci de dolari pe lună, își depozitează chitare vechi, o lăută și orice alte chestii pe care nu le poate înghesui în cămăruța ei. Bicicleta. Și, desigur, bradul.

Ne duseserăm împreună la depozitul ăla anul trecut, în decembrie, cu misiunea de a găsi bradul de Crăciun. Am înotat prin nămeți de zăpadă proaspătă în care picioarele ni se afundau ca în nisipuri mișcătoare. Încă ninge cu fulgi mari, care cădeau din cer ca niște bucăți mari de vată. Mașinile care rămăseseră parcate pe străzi erau îngropate în zăpadă; trebuia fie să sape cineva să le scoată,

fie să aștepte dezghețul. Jumate de oraș era blocată din cauza viscolului, așa că Esther și cu mine mergeam pe străzile neobișnuit de tăcute și cântam din toți plămânii colinde pe care aproape că n-avea cine să le audă. Numai plugurile de zăpadă se avântau în zilele alea pe străzile orașului, și până și ele patinau în zig zag. Aveam liber de la serviciu și eu, și Esther.

Așa că am mers cu greu până la depozit, să luăm brăduțul de plastic și să-l aducem acasă pentru sărbători; ne-am oprit pe culoar, am făcut un dans sprintar în fața camerei de supraveghere și am început să râdem isteric. Ne-am imaginat cum paznicul – un introvertit ciudat și tăcut – stă la birou, în fața ecranului și se uită la noi cum executăm un dans irlandez. Am râs o groază, apoi, când în fine am reușit să ne oprim, Esther a descuiat lacătul și am intrat în depozitul cu numărul 203. Ne-am apucat să căutăm pe acolo în vreme ce eu tot îi dădeam înainte despre ironia aceluia număr – părinții mei locuiau la numărul 203 pe *David Drive*. Soarta, a zis Esther, dar eu am spus că e doar o coincidență tâmpită.

Cum bradul era demontat și îndesat într-o cutie, era cam greu de găsit. Și erau multe cutii în magazia aia. Multe cutii. Iar eu am nimerit cutia greșită, fără să vreau, pentru că, atunci când i-am ridicat capacul, am dat peste un teanc de fotografii cu o familie mică și fericită în fața unei căsuțe, am ridicat o poză și am întrebat-o pe Esther: *Cine-i aici?*, ea mi-a smuls-o din mână și mi-a trântit un *Nimeni*. N-apucasem să văd bine poza, dar nu părea să fie „nimeni” în ea. Totuși, n-am insistat. Lui Esther nu-i plăcea să vorbească despre familia ei. Asta știam. Dacă eu mă tot plângeam despre ai mei și-mi dădeam ochii peste cap, Esther își ținea sentimentele pentru ea.

A trântit poza înapoi în cutie și a pus capacul la loc.

Am găsit pomul și l-am cărat împreună acasă, dar mai întâi ne-am oprit la cârciuma noastră preferată, aproape pustie, unde am mâncat clătite și am băut cafea în plină zi. Ne-am uitat cum ninge. Am râs de oamenii care încercau să se târască prin zăpadă sau să-și scoată mașinile din nămeți. Cei care aveau norocul de a reuși își arogau locul de parcare ca fiind al lor. Îl însemnau cu câte un obiect – o găleată, un scaun – pentru ca nimeni altcineva să nu parcheze acolo. Locurile de parcare erau ca aurul prin cartier, mai ales iarna. În ziua aia, Esther și cu mine am stat în geamul cârciumii și ne-am uitat și la asta – ne-am uitat la vecinii noștri care își cărau scaune din casă ca să revendice locurile de parcare curățate, care aveau să se umple iar cu zăpadă; și, în tot acest timp, simțeam o recunoștință imensă pentru existența transportului public.

Apoi, Esther și cu mine am cărat pomul acasă, unde ne-am petrecut seara umplându-l de luminițe și ornamente și, când am terminat, Esther s-a așezat de-a curmezișul pe canapeaua trandafirie și a-nceput să-și zdrângăne chitara în timp ce eu îngânam cu ea *Silent Night* și *Jingle Bells*. Asta a fost anul trecut, anul în care mi-a cumpărat o pereche de papuci-șosetă din lână care să-mi țină cald la picioare pentru că în apartamentul nostru îmi era frig douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte. Aproape că nu reușeam deloc să mă-ncălzesc. A fost un cadou atent, care demonstra că mă ascultase când mă mai plângeam că am picioarele înghețate. Mă uit la picioarele mele și-i văd: papucii-șosetă din lână.

Dar unde e Esther?

Îmi reiau căutările fără să știu ce caut, dar găsesc pixuri rătăcite și creioane mecanice. Un animal de pluș de când era ea copil, jumultit și ponosit, stă ascuns pe